

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Alexandrem Kryslem ve věci

žalobce: N. V. H. v České republice toho času ve Věznici Ostrov, Vykmanov
22, Ostrov nad Ohří
zastoupen advokátem Mgr. Markem Eichlerem, sídlem Nekázanka
888/20, Praha

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, sídlem Nad štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2025, č.j. OAM-3348-37/ZR-2024,

takto:

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2025, č.j. OAM-3348-37/ZR-2024 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž byla žalobci podle § 87l odst. 1

písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a podle § 87l odst. 3 téhož zákona mu byla stanovena lhůta k vycestování do 30 dnů od právní moci rozhodnutí, případně 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

II.

Žaloba

2. Žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. Správní orgán rovněž nedostatečně zjistil skutečný stav věci a postupoval tedy v rozporu s § 3 správního řádu. V neposlední řadě žalovaný porušil § 2 správního řádu a § 87l odst. 1 písm. e) a § 174a zákona o pobytu cizinců.
3. Žalobce dále uvedl, že primárně napadá procesní pochybení správního orgánu, kdy s ohledem na skutečnost, že žalobce již řadu let není rodinným příslušníkem občanky ČR, není možné, aby správní orgán zrušil žalobci povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka. Pokud již žalobce nesplňoval podmínku rodinného příslušníka, tak mu měl být trvalý pobyt přeměněn na trvalý pobyt „*obyčejný*“, a tudíž mělo být postupováno dle § 77 zákona o pobytu cizinců.
4. Dále žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu nedostatečného posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Správní orgán nedostatečně posoudil přiměřenost dopadu rozhodnutí do života dětí žalobce, které jsou v ČR plně integrovány, zůstaly v ČR bez své matky, která je opustila, a jediným jejich blízkým rodinným příslušníkem je právě žalobce. Nezletilý syn N. H. L., nar. X., je v ČR plně integrován, má zde své přátele, chodí na základní školu a případné nucené vycestování spolu s žalobcem by pro něj mělo velký dopad. Pro vývoj dětské psychiky je nucená změna prostředí velmi náročná, kdy je nutné zdůraznit, že prostředí v ČR a v domovském státu žalobce je naprosto odlišné, ať už jde o kulturní hledisko, klimatické podmínky nebo přístup ke zdravotnictví a vzdělání, a tato změna může mít fatální důsledky pro řádnou socializaci dítěte. Druhý syn N. H. L., nar. X., je již sice dospělý, sám vydělává finanční prostředky a částečně se stará o mladšího bratra, ale je to právě on, kdo by měl být předvolán k výslechu a vyjádřit se k dopadům do života celé rodiny. I mladší syn žalobce, kterému je 15 let, je již dostatečně vyspělý na to, aby mohl být předvolán k výslechu a mohl tak vyjádřit své pocity a názory ohledně možnosti odloučení od otce. Děti by po nuceném odcestování otce zůstaly zcela bez rodičů, což je v přímém rozporu i s mezinárodními závazky ČR, např. čl. 3 odst. 1 a [čl.] 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Správní orgán zcela pominul zhodnocení, co by se stalo s dětmi, pokud by byl otec nucen odcestovat. Žalobce si je samozřejmě vědom toho, že se v minulosti dopustil porušení právních předpisů, ale na druhou stranu si každý zaslouží druhou šanci, zvláště pokud má s územím ČR tolik pevných rodinných vazeb, kterými jsou jeho děti. Žalobce žije na území ČR 35 let, což je extrémně dlouhá doba, kterou nelze bez dalšího přejít. Správní orgán [mu] klade k tíži, že si neosvojil dostatečně český jazyk, avšak ve výkonu trestu rozumí všemu bez problémů, pouze při protokolu o výslechu využil svého zákonného práva, kdy je absurdní, aby toto mu bylo kladeno k tíži. Kromě přehledu návštěv si měl správní orgán vyžádat i stanovisko Vězeňské služby ČR k posouzení osoby žalobce, jaký je jeho prospěch, kolik má pochval atd. Stavět rozhodnutí na tom, že otec nespolupracuje

se školou, ač je logické, že z výkonu trestu nemůže, je absurdní. Žalobce dále nesouhlasí s tím, že správní orgán nebyl oprávněn a povinen posoudit chování žalobce v rámci trestního řízení, které mělo vliv na mimořádné snížení trestu, kdy mu byl udělen radikálně nejmenší trest oproti ostatním spolupachatelům. Byl to právě žalobce, kdo odhalil hlavní pachatele a kdo pomohl OČTŘ. Taktéž správní orgán bagatelizoval vztah žalobce s jeho družkou, ač bylo prokázáno, že ta jej pravidelně navštěvuje.

5. Žalobce dále konstatoval, že správní orgán uvedl, že zrušení povolení k trvalému pobytu neznamena, že žádosti o dlouhodobý pobyt nebude vyhověno a že [žalobce] může vykonávat zaměstnání i bez povoleného pobytového oprávnění. To je zcela nesmyslné, jelikož rozhodně cizinci bez povolení k pobytu nemohou vykonávat jakoukoliv výdělečnou činnost. Taktéž získání dlouhodobého pobytu za situace, kdy žalobce je ve výkonu trestu a v případě propuštění bude mít stále záznam v Rejstříku trestů, je de facto nemožné na několik let do budoucna. Tyto nesmyslné úvahy měly velký dopad na přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jelikož byly chybně posouzeny.
6. Žalobce dále uvedl, že nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života je neurčitým právním pojmem, nikoliv správním uvážením, což však správní orgán nikterak nereflektoval. Žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č.j. 3 Azs 240/2014-37, ve kterém kasační soud uvedl: *„Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že se shora uvedený závěr městského soudu nikterak nedotýká otázky (ne)dodržení limitů správního uvážení, jak se domnívá stěžovatelka. Ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců (jehož nedostatečná aplikace vedla městský soud ke zrušení rozhodnutí stěžovatelky), dle kterého rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, totiž žádný prostor pro užití diskrečního oprávnění nenabízí. Posouzení, zda by správní vyhoštění mohlo představovat nepřiměřený zásah do práv cizince, je otázkou interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu, který musí být v tomto smyslu v konkrétním případě naplněn obsahem odpovídajícím posuzované věci. Jde tedy ryze o otázku interpretace a aplikace práva, jejichž přezkum správními soudy není (na rozdíl od užití správního uvážení) nikterak omezen.“* Žalobce dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014 č.j. 5 As 102/2013-34, kde se Nejvyšší správní soud vyjádřil obdobně: *„Výklad pojmu „nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života“ a podřazení zjištěného skutkového stavu tomuto pojmu je ovšem otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav za využití citovaných kritérií stanovených judikaturou ESLP, nikoliv předmětem volného správního uvážení.“* Správní orgán nesplnil hlediska, která jsou nutná zvážit v případě takového neurčitého právního pojmu. Dle výše uvedeného rozsudku je Nejvyšší správní soud vymezil následovně: *„Mezi hlediska, která berou soudy v imigračních případech v potaz, patří zejména povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (například závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem), délka pobytu cizince v hostitelském státě, doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby, rodinná situace cizince (například doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru), počet nezletilých dětí a jejich věk, dále rozsah, v jakém by byl soukromý nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění), rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.) imigrační historie dotčených osob (například porušení imigračních pravidel v minulosti) a v neposlední řadě také věk a zdravotní stav cizince.“*

7. Správní orgán dle žalobce způsobil nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, když „absentoval na zjištění“ veškerých hledisek k posouzení přiměřenosti dopadů jak k osobě žalobce, tak jeho rodinných příslušníků. Žalobce k tomuto odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č.j. 8 As 68/2012-47, kde Nejvyšší správní soud uvedl následující: „*Za druhé, při posuzování rozsahu, v jakém by byl rodinný život stěžovatele narušen, je nutné zkoumat nejen vliv ekonomický, osobní a rodinný život stěžovatele, ale i vliv na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo pobývat v ČR na základě samostatného pobytového oprávnění.*“ Žalobce žije na území ČR 35 let, kdy je nutné tento zásadní fakt taktéž zohlednit, jelikož zde žije převážnou část svého života a integrace zpátky do Vietnamu by byla velmi těžká. Bezesporu největším zásahem by bylo oddělení žalobce od jeho dětí a nebylo by možné, aby odcestovaly do Vietnamu spolu s žalobcem.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že řízení o zrušení žalobcova trvalého pobytu dle § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců bylo zahájeno, protože žalobce byl pravomocně odsouzen za zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) a odst. 4 písm. b) trestního zákoníku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 5 let do věznice s ostrahou. Jednalo se o organizovanou výrobu metanfetaminu (pervitinu) s potenciálem výroby až 113 kg drogy pervitin, což je extrémní množství drogy, které zvyšuje celospolečenskou nebezpečnost takového jednání.
9. K žalobním námitkám, že žalovaný porušil § 2, § 3, § 68 správního řádu, žalovaný s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze sp.zn. 3 A 184/2017 uvedl, že žalobce nijak nespecifikuje, čím konkrétně měl žalovaný tato zákonná ustanovení porušit, protože se jedná o námitky účelové a irelevantní. Pokud jde o namítané porušení § 871 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, žalovaný dodal, že neví, čím konkrétně měl dle žalobce předmětné zákonné ustanovení porušit, když je evidentní, že žalobce splňuje podmínky uvedené v zákoně k zahájení řízení o zrušení jeho trvalého pobytu.
10. I k namítanému porušení § 174a zákona o pobytu cizinců žalovaný konstatoval, že žalobce neuvedl, čím měl žalovaný toto ustanovení porušit. Přesto žalovaný uvedl, že nebylo nutné, aby se v rozhodnutí vyjadřoval ke všem kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců, jako např. zdravotní stav nebo věk účastníka řízení, pakliže ten ani žádné skutečnosti v tomto směru netvrdil a ani v rámci řízení ohledně těchto faktorů nedoložil žádné vyjádření či potvrzení. Žalovaný v tomto směru poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2016, č.j. 3 Azs 143/2015-37 a rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka Pardubice ze dne 22. 6. 2015, sp.zn. 52 A 54/2015.
11. Žalovaný dále uvedl, že trvalý pobyt je nejvyšší možné oprávnění k pobytu pro cizince, s nejvyššími výhodami, a proto se přísněji posuzuje případné protizákonné jednání cizince. V případě žalobce se jednalo o zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy, přičemž takové žalobcovo jednání zvyšuje celospolečenskou nebezpečnost. K žalobním námitce, že není možné, aby žalovaný zrušil žalobci trvalý pobyt rodinného příslušníka občana České republiky, když žalobce již řadu let takovým rodinným příslušníkem není, že mu měl být trvalý pobyt přeměněn na trvalý pobyt „obyčejný“, a tudíž mělo být postupováno dle § 77 zákona o pobytu cizinců,

žalovaný uvedl, že není kompetentní k tomu, aby sám od sebe žalobci změnil druh pobytu, o který si on sám nepožádá. Z tohoto důvodu je tak žalobce stále posuzován jako cizinec s uděleným trvalým pobytem rodinného příslušníka občana České republiky, a to i v případě, že v současné době rodinným příslušníkem občana České republiky není. Žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2020, č.j. 8 Azs 297/2019-50, ve kterém se uvádí, že „žalobci bylo uděleno pobytové oprávnění v režimu hlavy IV zákona o pobytu cizinců, tedy nikoli jako rodinnému příslušníkovi EU, pokud stěžovatel z důvodu narušení veřejného pořádku žalobci toto udělené pobytové oprávnění odnímá, musí postupovat v režimu, v jakém mu bylo uděleno, jiným i slovy, lze zrušit pouze to, co bylo uděleno, nikoli to, co uděleno nebylo“. Pokud žalobce již při obdržení oznámení o zahájení správního řízení nesouhlasil s ustanovením, na základě kterého bylo řízení o zrušení jeho pobytového oprávnění zahájeno, měl uvedenou námitku žalovanému sdělit v průběhu správního řízení, což ale neučinil ani on, ani jeho právní zástupce. Je dlouhodobě judikováno, že žaloba primárně neslouží k odstranění nečinnosti účastníka řízení. Žalobce žalobní body mohl a měl uplatnit v rámci napadeného řízení, což neučinil. K tomu žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 10 As 24/2015 a dále na právní zásadu „*Vigilantibus iura scripta sunt*“, tedy že práva patří bdělým, nechť si každý střeží svá práva.

12. Stran namítaného nepřiměřeného zásahu rozhodnutí do žalobcova rodinného a soukromého života žalovaný s odkazem na str. 5 až 9 svého rozhodnutí konstatoval, že se tímto podrobně zabýval. Na základě zjištěných skutečností, za které byl žalobce odsouzen, dospěl žalovaný k závěru, že napadené rozhodnutí nelze považovat za nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce. Žalobce jakožto cizinec je povinen po celou dobu svého pobytu zde dodržovat platné zákony, pokud se tak neděje, musí počítat i s možností zrušení pobytu. Navíc v daném případě nelze ani hovořit o integraci do české společnosti. Integrovat se do většinové společnosti znamená mimo jiné i to, že žalobce bude dodržovat zákony České republiky, což v případě žalobce neplatí. Je to právě žalobce, kdo svým trestným jednáním mimo jiné mohl způsobit zásah do vlastního soukromého nebo rodinného života. A pokud žalobce sám zpřetrhal vazby na zemi původu, je to zcela jeho osobní rozhodnutí. Žalobce se navíc sám a dobrovolně rozhodl přesídlit do České republiky, což mu bylo umožněno, a výsledkem je jeho trestná činnost. Žalovaný poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Azs 46/2008-71, kde je konstatováno, že „*intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, které si za dobu svého pobytu v České republice vytvořil, dosahuje jen dlouhodobý zákaz pobytu na území České republiky*“. V případě tohoto řízení bylo pouze rozhodnuto o zrušení trvalého pobytu. Pokud správní orgán posuzuje přiměřenost rozhodnutí, pak poměřuje na jedné straně pobyt cizince a skutečnosti v jeho prospěch a na druhé straně závažnost jednání vedoucího k odebrání pobytového statusu. V daném případě pak pravomocné odsouzení za zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy jednoznačně převažuje nad zájmy účastníka řízení. Na straně žalobce nejsou zjištěny žádné závažnější skutečnosti, které by mohly znamenat nepřiměřenost rozhodnutí ve věci zrušení trvalého pobytu. Vydané rozhodnutí je zcela přiměřené okolnostem případu a zjištěným skutečnostem. Žalobce si mohl a měl být při páchaní úmyslné trestné činnosti vědom veškerých možných důsledků, což vyjádřil rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 10. 2016, č.j. 2 Azs 147/2016-30 a potvrdil v rozsudku ze dne 25. 4. 2019, č.j. 9 Azs 90/2019-35.

13. Žalovaný dále uvedl, že si je vědom, že zrušením trvalého pobytu může být existence rodinné vazby žalobce narušena, ovšem tento vztah je narušen v důsledku nezodpovědného chování a trestného jednání žalobce, neboť sám žalobce nebral v době páchání trestné činnosti žádný ohled na své rodinné příslušníky. Žalobce se po celou dobu správního řízení ke svému osobnímu životu, případným rodinným příslušníkům, nevyjadřoval a žalovanému o svých rodinných vazbách neposkytl žádné bližší informace, než kterými žalovaný disponuje. Je třeba uvést, že to byl právě žalovaný, kdo v průběhu správního řízení sepsal s žalobcem protokol o výsledku, kde se na jeho rodinné příslušníky vyptával, přičemž žalobce uvedl, že se v současné době o nezletilého syna stará jeho zletilý syn společně s jeho strýcem, žalobce nezletilému synovi zasílá nepravidelné finanční prostředky, tedy nezletilého syna spíše finančně podporuje jeho starší bratr se strýcem. V rámci správního řízení si žalovaný vyžádal šetření od Městského úřadu Ostrov, Odboru sociálních věcí a zdravotnictví, ze kterého vyplývá, že i v době, kdy byl žalobce na svobodě, nedbal na řádnou výchovu svého nezletilého syna, se školou v podstatě nespolupracoval, nedohlédl na řádné řešení problémů spojených se studijními výsledky syna ve škole a v podstatě nezletilého syna bez dalšího přenechal k výchově svému zletilému synovi a strýci nezletilého, poté co byl pravomocně odsouzen. Do nejlepšího zájmu žalobceva nezletilého syna tudíž zasaženo nebude, natož aby se jednalo o zásah nepřiměřený, neboť žalobce se o svého nezletilého syna nestará, nemá ho v péči a v minulosti byla péče a výchova spíše na bratru nezletilého než na žalobci, který navíc ani po jeho dlouhém pobytu na území České republiky neumí komunikovat českým jazykem. Žalobce sám nedoplnil spisový materiál takovými dokumenty, dle kterých by byl jeho pobyt na území České republiky důležitý, aby nebyl správním orgánem zrušen. Je třeba ale podotknout, že i s ohledem na případnou rodinnou vazbu spáchal žalobce trestnou činnost, a proto žalovaný v daném případě nepovažuje existenci případné žalobcovy rodinné vazby na území České republiky za důvod, proč by žaloba nemohla být zamítnuta. Do případných rodinných a soukromých vazeb si primárně zásah způsobil sám žalobce, a to svojí protiprávní činností, za kterou byl následně odsouzen. Za závažnou újmu nelze považovat ani skutečnost, že žalobci bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu. Žalobci nebyl vysloven zákaz pobytu na území, ale pouze mu byl odebrán pobytový status. Vznik újmy musí být v příčinné souvislosti s výkonem napadeného rozhodnutí či jiným právním následkem plynoucím z rozhodnutí. Zároveň musí jít o následek určité intenzity, aby jej bylo vůbec možno označit za újmu. Napadené rozhodnutí žalobci pouze odebrá platnost povolení k trvalému pobytu a stanovuje povinnost vycestovat, ale není mu zakázán další pobyt v České republice do budoucna.
14. Stran žalobcem navrhovaného výsledku synů ve správním řízení žalovaný sdělil, že sepsání protokolu o výsledku je nutné považovat za mimořádný úkon, ke kterému se přistoupí za situace, kdy informace nelze získat jiným způsobem, případně zjištěné informace nejsou dostatečné či si odporují a je nutné tak zjistit skutečný stav věci (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2022, sp.zn. 4 Azs 166/2022 a ze dne 11. 5. 2020, sp.zn. 3 Azs 93/2018, rozsudek Krajského soud v Ústí nad Labem ze dne 22. 8. 2023, sp.zn. 16 A 26/2023). Žalovaný považuje s ohledem na skutečný stav věci návrh na výsledek synů žalobce za zcela účelový. Není patrné, co nad rámec zjištěných skutečností má být tímto výslechem zjištěno. Navržený výsledek je nedůvodný rovněž proto, že žalovaný nemá důvod jakkoli zpochybňovat pevnost rodinných vazeb a jiné skutečnosti, které měly být výsledky zjištěny, a žalobce neuvedl a ani k žádosti nedoložil doklad či vyjádření od členů domácnosti žalobce, kterými by své názory více konkretizovali.

15. K námitce, že žalovaný pominul, co by se stalo s dětmi žalobce, pokud by žalobce musel odcestovat z České republiky, žalovaný uvedl, že žalobce se o nezletilého syna nestaral ani v době, kdy ještě nebyl ve výkonu trestu. Pokud jde o namítané porušení Úmluvy o právech dítěte, žalovaný uvedl, že žalobce po celou dobu správního řízení nenamítal, že by zrušení jeho trvalého pobytu bylo v rozporu s čl. 8 Úmluvy [o ochraně lidských práv a základních svobod]. I když v žalobě namítal, že by zrušením jeho trvalého pobytu byl porušen čl. 3 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, nezmínil žádné důležité skutečnosti, na základě kterých by se dalo rozhodnutí považovat za nepřiměřené a v rozporu s čl. 8 Úmluvy [o ochraně lidských práv a základních svobod]. Úmluva o právech dítěte připouští i oddělení dítěte od rodičů, a to v čl. 9 odst. 3. Z uvedeného je evidentní, že i odloučení od obou rodičů je možné. Žalovaný opět zmínil, že žaloba neslouží k odstranění nečinnosti účastníka řízení, resp. žalobní body mohl a měl žalobce uplatnit v rámci napadeného řízení, což neučinil.
16. Žalovaný dále uvedl, že ani délka žalobcova pobytu na území ČR nepředstavuje skutečnost, na základě které by bylo rozhodnutí nepřiměřené. I přes déle trvající pobyt žalobce v České republice je zcela zřejmé, že žalobce není integrovaný, neovládá český jazyk, musel mu být v řízení ustanoven tlumočník, a navíc se dopustil zvláště závažné drogové trestné činnosti, kdy v rámci policejního zásahu, který ukončil trestnou činnost žalobce, byl zadržen materiál, ze kterého by se hrubým odhadem dalo vyrobit až 113 kg drogy pervitin. Negativní skutečnosti k žalobci tak jednoznačně převládají nad délkou jeho pobytu na území a rozhodnutí tak nelze považovat za nepřiměřené ve vztahu k délce pobytu cizince v České republice. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 2 Azs 210/2017, dle kterého „*pobyt na území ČR není samozřejmostí, na kterou má bez dalšího kdokoli právo; o to více je třeba, aby si cizinec takové možnosti vážil a žil v souladu s pravidly, která v ČR platí*“. Skutečnost, že oprávnění k pobytu na území jiného státu než toho, jehož je žalobce občanem, není základním lidským právem, rovněž opakovaně ve svých nálezech judikoval Ústavní soud.
17. K nevyžádání stanoviska Vězeňské služby ČR k osobě žalobce žalovaný uvedl, že řádné chování odsouzeného ve výkonu trestu odnětí svobody se od jeho osoby očekává. Navíc tato skutečnost je primárně podstatná při posouzení žádosti o podmíněné propuštění. Samotný fakt, že se žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody chová v souladu s vězeňským řádem a pokyny Vězeňské služby, neznamená, že žalobce nesplnil podmínky pro ukončení jeho trvalého pobytu. Žalobce věděl nebo vědět měl, že neznalost zákona neomlouvá, že pokud se dopustí natolik závažné protiprávní činnosti, že za ni bude odsouzen, navíc nepodmíněně k nezanedbatelnému trestu odnětí svobody v délce 5 let se zařazením do věznice s ostrahou, hrozí mu jak trest vyhoštění v rámci soudního řízení, tak i ukončení jeho trvalého pobytu ve správním řízení. Ničeho z uvedeného žalobce nedbal, trestnou činnost upřednostnil před možností i nadále pobývat v České republice.
18. Ohledně námítky, že žalovaný bagatelizuje vztah žalobce s jeho družkou, ač bylo prokázáno, že ta jej pravidelně ve výkonu trestu navštěvuje, žalovaný uvedl, že tak nečiní, že pouze uvedl skutečnosti, které zjistil během správního řízení, respektive které sdělil sám žalobce. Uvedená námitka se tedy nezakládá na pravdě a je zcela bezvýznamná.
19. K získání jiného pobytu na území České republiky žalovaný uvedl, že žalobce poté, co bude splňovat všechny podmínky pro udělení, může podat novou žádost o dlouhodobý pobytový titul v České republice. Žalovaný nemá povinnost poskytovat návod, jak má žalobce postupovat, aby dosáhl svého, což potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j.

5 As 120/2011-80. Zrušení trvalého pobytu z výše uvedeného důvodu a konstatování, že zrušení trvalého pobytu není nepřiměřené, automaticky neznamená, že v případě žádosti o dlouhodobý pobyt nebude cizinci vyhověno.

20. K argumentaci týkající se pojetí nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince jako neurčitého právního pojmu a k žalobcem odkazované judikatuře žalovaný uvedl, že zmíněné rozsudky Nejvyššího správního soudu se týkají jiných druhů správního řízení, než je vedeno s žalobcem, a proto se jimi dále nezabývá.
21. Žalovaný dále odkázal na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 4. 5. 2020, č.j. 11 A 12/2020-36, bod 27, kde městský soud uvedl, že *„žalobou napadeným rozhodnutím není žalobce zbaven možnosti realizovat rodinný život. v úvahu přichází jak varianta praktického odloučení žalobce od manželky a syna, tak i možnost přestěhování rodiny do země původu žalobce. Z tvrzení žalobce přitom nelze dovodit žádné konkrétní okolnosti, které by nasvědčovaly nemožnosti realizovat rodinný život v zemi původu žalobce. Žalobce ohledně svého rodinného života neuvedl žádné okolnosti, které by svědčily o výjimečném a již nepřiměřeném zásahu do jeho rodinného života v případě ukončení trvalého pobytu v České republice.“*. Žalobce po dobu správního řízení ve svých vyjádřeních neuváděl, že pobyt v jeho zemi původu není možné realizovat, neuváděl ani nedokládal žádnými doklady či okolnostmi, které by svědčily o výjimečném a již nepřiměřeném zásahu do jeho rodinného a soukromého života po ukončení trvalého pobytu v České republice. Rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu spojené s povinností opustit území České republiky není trestem vyhoštění, který je daleko restriktivnějším ukončením pobytu cizince na území a je kromě povinnosti vycestovat z území spojen se zákazem pobytu a s nemožností v době tohoto trestu získat oprávnění k pobytu. Zrušení platnosti trvalého pobytu sice znamená ztrátu daného pobytového titulu, ale cizinci není vysloven zákaz pobytu. Žalobce tak může i po zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu v případě, že bude splňovat zákonem stanovené podmínky, požádat o udělení jiného pobytového oprávnění. Je na samotném žalobci, aby po zrušení platnosti pobytu našel cestu k pravidelným kontaktům se svou rodinou, což vyplývá rovněž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, sp.zn. 2 Azs 65/2017. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19.10.2016, č.j. 2 Azs 147/2016-30, se pak podává, že pokud žije cizinec na území státu, jehož není občanem *„musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí jeho právo na území pobývat“*, a že cizinec *„mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat.“*.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

22. Účastníci setrvali při jednání na svých dosavadních tvrzeních.

V.

Posouzení věci soudem

23. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu,

který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

24. Jak vyplývá z výroku napadeného rozhodnutí, žalovaný zrušil platnost trvalého pobytu žalobce podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.

A.

25. Soud neshledal důvodnými námitky žalobce, že mu nemohl být trvalý pobyt zrušen, neboť již dlouhou dobu není rodinný příslušníkem občanky České republiky, a že mu naopak měl být přeměněn na „obyčejný“ a mělo tak být postupováno podle § 77 zákona o pobytu cizinců.
26. Podstatným je to, že žalobci byl přiznán a byl nositelem trvalého pobytu rodinného příslušníka občana České republiky. Pokud tedy žalovaný dospěl k závěru, že jsou splněny důvody pro zrušení tohoto pobytu, musel je hledat v rámci ustanoveními týkajícími se tohoto druhu pobytu. Proto musel aplikovat § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců a nemohl postupovat podle § 77 zákona o pobytu cizinců. Neodnímal „obyčejný“ trvalý pobyt, nýbrž trvalý pobyt „specifický“.
27. Nad rámec tohoto závěru je vhodné doplnit, že pokud by žalovaný postupoval podle § 77 zákona o pobytu cizinců, dostal by se do méně výhodného postavení, než které mu skýtala aplikace § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. S ohledem na to, že byl žalobce odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 5 let, musel by žalovaný aplikovat § 77 odst. 1 písm. h) první část věty zákona o pobytu cizinců, podle kterého ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky. Žalovaný by se v tomto případě nemusel zabývat podmínkou, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do žalobcova soukromého nebo rodinného života.

B.

28. Soud neshledal důvodnými ani námitky žalobce o nepřiměřenosti rozhodnutí z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.

1.

29. Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti, tuto soud neshledal důvodnou. Žalovaný ve svém rozhodnutí jasně vymezil právní základ pro zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce, popsal skutkové okolnosti případu a opřel své závěry o konkrétní důkazní podklady. Rozhodnutí má přehlednou a logickou strukturu, ze které je patrné, z jakých zjištění žalovaný vycházel a jakými úvahami byl veden při hodnocení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Je zřejmé, jaké skutečnosti považoval za rozhodné, jaké podklady zohlednil a jak mezi nimi vážil.
30. Žalovaný podrobně popsal trestní jednání žalobce a okolnosti, které vedly k pravomocnému odsouzení za zvlášť závažný drogový trestný čin spáchaný v rámci organizované skupiny. Stejně tak věnoval pozornost osobním a rodinným poměrům žalobce. V rozhodnutí jsou shrnuty informace o jeho dětech, partnerce, dosavadním

pobytu v České republice, návštěvách ve věznici, výsledky šetření orgánu sociálně-právní ochrany dětí, vyjádření školy i skutečnosti zjištěné z cizineckých evidencí. Žalovaný se s těmito okolnostmi vypořádal a jejich význam zhodnotil ve vztahu k povaze spáchané trestné činnosti a k veřejnému zájmu na ochraně společnosti.

31. Z odůvodnění je zřejmé, že žalovaný provedl test přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Zohlednil délku jeho pobytu v České republice, existenci dvou synů, míru jejich integrace i reálnou intenzitu kontaktů s otcem během výkonu trestu. Věnoval se také otázce nejlepšího zájmu nezletilého dítěte a vysvětlil, proč mu v daném případě nepřiznal převahu nad veřejným zájmem. Svůj závěr opřel o konkrétní skutková zjištění, zejména o to, že péče o nezletilého byla fakticky zajišťována jinými příbuznými, kontakt s otcem byl omezený a stabilní rodinné zázemí nebylo prokázáno.
32. Rozhodnutí žalovaného je vnitřně konzistentní, srozumitelné a umožňuje soudní přezkum. Neobsahuje rozpory mezi skutkovými zjištěními a právními závěry a nelze mu vytknout nedostatek důvodů.
33. Pokud jde o námitku, že žalovaný neprovedl svědecké výpovědi obou synů a družky žalobce, soud ji neshledal důvodnou. Provedení těchto výsledků nebylo třeba, neboť žalovaný v řízení nijak nezpochybnil tvrzení žalobce o jeho rodinných poměrech, o vazbách a aktuálním stavu vztahů se syny i o povaze vztahu s družkou. Naopak z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že tyto skutečnosti převzal jako prokázané a při posuzování věci z nich vycházel. Odpovídají i listinným podkladům obsaženým ve spise (šetření orgánu sociálně-právní ochrany dětí, informace školy, přehled kontaktů ve věznici, údaje z evidencí). Za této situace by výsledky navržených osob pouze opakovaly již nesporná skutková tvrzení a nemohly by přinést nové, pro rozhodnutí podstatné informace.
34. Rozhodné bylo následné právní zhodnocení těchto nesporných poměrů v rámci posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života a nejlepšího zájmu nezletilého. Tuto hodnotící úvahu žalovaný provedl, v odůvodnění ji srozumitelně rozvedl a vysvětlil, proč rodinné vazby nepřevážily nad veřejným zájmem spojeným s povahou spáchané trestné činnosti. Nešlo tedy o nedostatek skutkových zjištění, ale o spor o váhu přiznanou jednotlivým okolnostem. To je otázka věcného posouzení, nikoli důvod pro doplňování dokazování svědeckými výpověďmi.

2.

35. Soud má ve shodě se žalovaným, že je napadené rozhodnutí přiměřené z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce. V posuzované věci převažuje veřejný zájem na ochraně veřejného pořádku a zdraví nad zájmem žalobce na zachování trvalého pobytu. Rozhodující je povaha a závažnost protiprávního jednání, kterého se žalobce dopustil jako člen organizované skupiny při výrobě a distribuci metamfetaminu ve větším rozsahu a za účelem zisku. Jednalo se o závažnou, systematickou a společensky nebezpečnou trestnou činnost, která odůvodňuje odejmutí nejvyššího bytového statusu jako legitimní a přiměřené reakci státu. Tento status je spojen s vysokou mírou důvěry ve schopnost cizince respektovat právní řád, kterou žalobce svým jednáním výrazně narušil.
36. Zásah do rodinných poměrů nedosahuje intenzity, jež by převážila. Pokud jde o syny žalobce, je zřejmé, že jeden ze synů již zletilý, druhý sice nezletilý ale věku blízkém

zletilosti. Žalobce ve vztahu k nezletilému ani v minulosti neplnil každodenní pečující roli. Péče o nezletilého byla zajišťována jinými osobami, jeho denní režim, školní docházka i rodinné zázemí zůstávají zachovány. Zrušení trvalého pobytu samo o sobě nezpůsobuje rozpad těchto struktur. Je pravda, že po uplynutí stanovené lhůty k vycestování bude osobní kontakt s dětmi obtížnější a může vyžadovat jinou organizaci, nicméně nejde o situaci, kdy by došlo k náhlému vytržení dítěte z prostředí či k přerušení všech rodinných vazeb. Možnost zachování vztahu není vyloučena, byť bude závislá na postupu žalobce a na dodržení pravidel pobytu do budoucna.

37. Pokud jde o družku žalobce, partnerský vztah je sice prokázán, ale nedosahuje podoby dlouhodobého stabilního soužití se společnou domácností a sdílením každodenních životních funkcí. I zde platí, že zrušení trvalého pobytu sice může kontakt ztížit, avšak neznemožňuje jeho zachování, bude-li ze strany žalobce snaha dodržovat právní rámec a případně zvolit jiné zákonné formy pobytu či návštěv. Nejde tedy o zásah takové síly, který by převážil nad závažností spáchané trestné činnosti.
38. Ani dlouhá doba pobytu žalobce v České republice nemůže oslabit význam veřejného zájmu plynoucího z organizované a výdělečné výroby tvrdé drogy, která je schopna ohrozit široký okruh osob a narušuje oprávněné očekávání, že cizinec s trvalým pobytem povede řádný život a bude respektovat právní řád hostitelské země. Tento závěr posiluje skutečnost, že ani po mnohaletém pobytu žalobce dostatečně neovládá český jazyk a jeho skutečná integrace do většinové společnosti je tím výrazně omezená.
39. Ze skutkových okolností nijak nevyplyvá, že by zásah do soukromého či rodinného života žalobce dosahoval tak mimořádné intenzity, aby odůvodňoval zachování nejvyššího bytového oprávnění, které je spojeno s nejvyšší mírou integrace do společnosti a s nejširším rozsahem práv.

3.

40. K námitkám žalobce je vhodné doplnit následující.
41. Ohledně jeho nezletilého syna pak nutné uvést, že ačkoli je dítě v České republice integrováno, samotná změna bytového statusu otce nepůsobí náhlý zlom v jeho každodenním fungování. Kontinuita péče, školní docházky a zázemí zůstává zachována, neboť každodenní péči nezajišťoval otec. Po eventuálním vycestování může být osobní kontakt s otcem obtížnější a bude vyžadovat odlišné uspořádání v mezích právních možností, nejde však o zásah mimořádné intenzity, který by převážil nad veřejným zájmem.
42. Obecná tvrzení o kulturních, klimatických a institucionálních rozdílech mezi Českou republikou a státem původu sama o sobě nepředstavují důvod nepřiměřenosti. Rozhodné je, zda v konkrétní věci hrozí reálný a bezprostřední dopad na dítě. O žádné takové konkrétní riziko nejde, neboť dítě zůstává ve svém dosavadním prostředí. Rozhodnutí nevede k jeho přesunu ani k narušení jeho denní sociální a školní socializace.
43. K odkazu na mezinárodní závazky soud konstatuje, že princip nejlepšího zájmu dítěte byl v řízení zohledněn a vyvážen s ochranou veřejného pořádku a zdraví. Rozhodnutí samo o sobě dítě neodděluje od osoby, která o něj fakticky pečuje, ani nevyvolává stav, v němž by děti „zůstaly bez rodičů“. Případné omezení osobního styku s otcem je důsledkem jeho trestné činnosti a následného vycestování v zákonném režimu, nikoli absence posouzení zájmu dítěte.

44. Námitka, že žalovaný opomenul zhodnotit situaci dětí pro případ vycestování, důvodná není. Dopady na dítě byly v rozhodnutí výslovně hodnoceny. Vychází se z reálného nastavení péče, z dosavadní intenzity vztahu otce a nezletilého a z toho, že rozhodnutí nemění každodenní režim dítěte. Závěr o převaze veřejného zájmu nad zájmem na zachování nejvyššího pobytového statusu je proto přiměřený.
45. Dlouhá doba pobytu i rodinné vazby představují významné okolnosti, samy o sobě však v této věci nepřevážily zájem na ochraně společnosti před závažnou drogovou kriminalitou páchanou v rámci organizované skupiny za účelem zisku. Pro přiměřenost zásahu je určující, zda rodinné a osobní poměry dosahují takové intenzity, že by ponechání nejvyššího pobytového statusu bylo nezbytné k zachování každodenního života blízkých osob. To zde nenastalo. Každodenní péče o nezletilého je zajištěna mimo žalobce, jeho denní režim a školní docházka zůstávají zachovány a partnerský vztah nedosahuje podoby dlouhodobého stabilního společného soužití. Dlouhodobost pobytu a vazby tedy byly hodnoceny, avšak v kolizi s povahou a organizovaností trestné činnosti nejsou rozhodující.
46. Posouzení nedostatečné znalosti českého jazyka se vztahovalo k míře skutečné integrace (po mnoha letech pobytu), nikoli k výkonu procesního práva. Žalobci nebylo přičítáno k tíži, že využil přítomnosti tlumočníka.
47. Pro posouzení věci byly podstatné zejména povaha a závažnost spáchané trestné činnosti a reálná intenzita rodinných vazeb mimo prostředí věznice. Tyto okolnosti byly spolehlivě zjištěny z podkladů, z nichž žalovaný vycházel. Speciální „osobnostní hodnocení“ Vězeňské služby a případné pochvaly by měly nanejvýš podpůrný charakter a nemohly by změnit závěr o převaze veřejného zájmu vyplývající z organizované a výdělečné výroby metamfetaminu. Chování odsouzeného ve výkonu trestu, ať již bez kázeňských postihů či s pochvalami, má omezenou vypovídací hodnotu pro úvahu o přiměřenosti zrušení nejvyššího pobytového statusu. Primárně vypovídá o dodržování pravidel v institucionálním prostředí, nikoli o integraci do společnosti na svobodě ani o každodenním fungování rodinných vztahů.
48. Omezená spolupráce se školou je skutečností dokreslující situaci žalobce. Žalobce se školním a každodenním záležitostí nezletilého nevěnoval v dostatečné míře již před nástupem do výkonu trestu a jeho angažovanost byla dlouhodobě nízká, přičemž výkon trestu tento stav pouze prohloubil. Žalobce ostatně neuvedl, že by se na tomto cokoli změnilo i v průběhu výkonu trestu odnětí svobody. Jeho tvrzení, že spolupráce „objektivně není možná“, v tvrzené obecné rovině neobstojí. I při omezeních lze školu kontaktovat nepřímo (např. korespondencí) a o základních otázkách se tak informovat.
49. Žalovaný uvedl, že není kompetentní k tomu, aby zohledňoval míru zavinění žalobce, neboť jde o otázky, které náleží trestnímu soudu. S tímto závěrem se lze ztotožnit. Pro pobytové rozhodnutí je určující samotné pravomocné odsouzení a povaha jednání. Tvrzená spolupráce žalobce, včetně pomoci s odhalením hlavního pachatele, představují polehčující faktory v rovině trestní, avšak v řízení o zrušení trvalého pobytu nemají samy o sobě určující význam a nemohou převážet nad závažností a organizovaností drogové kriminality páchané za účelem zisku.
50. Souhlasit nelze ani s námitkou žalobce o „bagatelizaci partnerského vztahu“. Žalovaný existenci partnerského vztahu ani pravidelné kontakty nezpochybnil. Vyšel z nich jako z prokázaných. Správně však uzavřel, že doložené návštěvy samy o sobě neprokazují dlouhodobé stabilní soužití se společnou domácností, sdíleným hospodařením a

každodenním chodem života. Partnerský vztah tedy měl v posouzení přiměřenosti význam, avšak omezené intenzity. Nikoli kvůli bagatelizaci, nýbrž kvůli svému skutečnému obsahu.

51. Žalovaný posuzuje splnění zákonných podmínek pro zrušení pobytu. Není jeho povinností žalobci obstarávat či radit, o jaké jiné pobytové oprávnění může případně žádat. Úvahy o možný pobytových oprávněních či právu být zaměstnán nejsou nosným důvodem rozhodnutí a nemají vliv na jeho zákonnost ani přiměřenost.

VI.

Rozhodnutí soudu

52. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

53. Soud neprovedl žádný další z navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VIII.

Náklady řízení

54. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 25. září 2025

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
samosoudce